було Тобі, Господи, миром мене спокушати.

навздогадки глині уже не доскочиш спокус.

держава сьогодні тонка, як бджолиний укус,

і кара в долоні – як віршника томик ошатний.

до клоччя гіркого ця проповідь царству на мус.

петром на івана хіба хрестовиною жати.

тоненька вкраїна зміїться над овидом стятим,

та навіть ченцем я до неї уже не вернусь.

хіба патерицею в небі себе відозначу,

розкрию карпати на шпальті, де втрачено час, –

хіба це спокуса, якщо її вічність не бачив…

а доки притулиться голос, як хрест до плеча,

я від безімення у Бога попрошу ключа

і проповідь тихо назву не хоралом, а плачем